

SJEĆANJA STOGODIŠNJAKA JERKA BAUERA NA SURADNJU U RIBARSTVU

Uspomene iz mogega dugog života (rođen sam 21. travnja 1908.) još uvijek žive u meni, a, budući da sam u svojoj struci dosta vremena posvetio ribarstvu, želim o tome nešto napisati za nove generacije. Uzgoj ribe i danas je aktualan, o tome se dosta piše i govori, pa neka ovo bude mali prilog toj problematici.

Za ribarstvo sam se počeo zanimati već za vrijeme studija građevinsko–inženjerskog odjela Tehničkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, kada sam g. 1930. neobvezno slušao predavanja profesora Ivančića iz predmeta »Ribarstvo«. On je početkom 20. stoljeća projektirao, a možda i gradio sve šaranske ribnjake u Hrvatskoj. Poznavao sam ga i iz svojeg susjedstva, a njegov sin studirao je sa mnom, ali bio sam i zainteresiran za ribarstvo, pa sam od njega dosta naučio.

S vremenom se usavršavala tehnologija uzgoja ribe. Šarane su počeli drukčije hraniti i donositi ih na tržište kao dvogodišnjake — nemasne, umjesto trogodišnjih, koji su bili premasni. To je ujedno i skratilo vrijeme povratka sredstava utrošenih za uzgoj ribe. Također se usavršilo kontrolirano mriješćenje, pa je bilo mnogo manje gubitaka ikre te se povećala proizvodnja. Zatim se sitna riba smještala u posebna rastišta da ne dođe u dodir s krupnom ribom u uzgajalištima (gdje jedu jedni druge) i ne upropasti proizvodnja. Tako su se ribnjaci postupno susretali među najunosnije grane proizvodnje, a investicijska banka nudila je povoljne kredite za gradnju ribnjaka.

Tako je bilo 60–ih godina, kad sam se počeo aktivno baviti projektiranjem ribnjaka, u suradnji s Institutom za slatkovodno ribarstvo, kamo sam g. 1965. na njihov poziv prešao u stalnu službu. Razvila se jača investicijska djelatnost u gradnji novih ribnjaka i proširila se na čitavo područje ondašnje države. Time sam stekao bogato iskustvo i investitori su me preko Instituta pozivali na projektiranje mnogih ribnjaka, ni sam više ne znam broja.

O tom svojem radu i stečenim iskustvima napisao sam oko 70 članaka, a prevodio sam i brojne sažetke iz stranih časopisa. Osim toga, napisao sam više referata o ribnjačarstvu za kongrese o vodama u Beogradu, Novom Sadu te za Kongres o prirodnoj sredini u Češkim Budjevicama. Na poziv časopisa »SAM« napisao sam knjigu o malim ribnjacima s mnogo crteža, ali ni »SAM« ni drugi časopisi u Zagrebu i Osijeku, kojima sam je ponudio, nisu je objavili jer su shvatili da bi bilo premalo kupaca.

U prigodi stote obljetnice Privrednog ribnjačarstva, na skupštini Ribozajednice u Daruvaru g. 1982. primio sam zlatnu medalju slatkovodnog ribar-

Prilozi ribarstvenoj struci

stva »za izvanredne zasluge u unapređivanju slatkovodnog ribarstva Jugoslavije«.

Nakon ovih mojih sjećanja na prošlost, postavljam nekoliko pitanja–prijedloga za budućnost.

1. Može li se u dogledno vrijeme očekivati gradnja novih ribnjaka na područjima s neiskorištenom vodom pogodnom za ribnjake?
2. Hoće li ribnjaci koji oskudijevaju vodom povisiti nasipe i zahvatne uređaje, npr. za pola metra, da bi u kišno doba primili veće zalihe vode i umanjili nestašicu u sušno doba?
3. Hoće li možda budući projektanti dobiti bolju poduku o gradnji ribnjaka od onih prije mogega pristupa ribarstvu?

Pitam se hoće li i moja obilna literatura o investicijama, objavljena u časopisu »Ribarstvo«, biti izgubljena. Čini mi se da su stari brojevi »Ribarstva« većinom zagubljeni, pa ću Uredništvu, ako to želi, poslati svoje primjerke na čuvanje i možebitnu upotrebu.

Smatram da bi se mogla i morala povećati potrošnja slatkovodne ribe, ali za to treba povećati proizvodnju i proširiti tržište. Pri tome je svakako potrebna šira suradnja, na državnoj razini, a ja sam ovim prilogom to želio potaknuti.

Ing. Jerko Bauer
Ing. Jerko Bauer